

ling i dette Ting, og Forslaget vedrørende disse kræver Udstedelse af Jernbaneobligationer for stærkt henimod 10 Mill. Kr. Det vil altsaa sige, at vi i Løbet af en forholdsvis meget kort Aarrække skal udstede Jernbaneobligationer for mindst ca. 45 Mill. Kr., og efter alle Solemærker at dømme vil det blive en god Del mere. Jeg kunde fristes til i denne Forbindelse ogsaa at minde om, at der fra Statens Side ogsaa kastes Obligationer ud paa Markedet fra en ganske anden Side, idet Statsboligfonden vistnok skal have afsat for saadant noget som ca. 35 Mill. Kr. Statsboligfondsobligationer. Det vil altsaa sige, at vi har i nærværende Tid et ekstraordinært Udbud af Obligationer til stærkt henimod 100 Mill. Kr.

Nu vil jeg spørge den høje Rigsdag og for Resten ogsaa den højtærede Trafikminister, om han virkelig tror, at det danske Obligationsmarked vil være i Stand til at optage saa overordentlig store Udbud af Obligationer, som der her kan blive Tale om, og optage dem til i hvert Fald nogenlunde Afsætningsvilkaar. Det tillader jeg mig i høj Grad at tvivle om. Det underer mig derfor, at man i Rentabilitetsberegningen over det Projekt, vi her behandler, ikke har fundet Anledning til at regne med noget Kurstab, thi at dette vil komme, er givet under et saa klækkeligt Udbud af Obligationer.

Den højtærede Trafikminister har da ogsaa selv tidligere ytrer Betænelighed ved at binde saa store Kapitaler i Jernbaneanlæg. Ved Finanslovens første Behandling i Fjor udtalte Ministeren — efter at han havde udtalt sig om det ønskelige i at faa Lille Bælts Broen bygget og efter ogsaa at have udtalt sig om, at alle Planerne til Broens Projektering var færdige — følgende: „Men den Ting er jo klar, at for Tiden kan man af Hensyn til Statens økonomiske Forhold ikke gaa til Gennemførelse af et saa stort Foretagende, som Lille Bælts Broen er. Selv om det er et rentabelt og godt Foretagende — og det tror jeg, det er —, saa har Staten for Tiden ikke Raad til at binde de Kapitaler, som nødvendigvis maa bindes i et saa stort Foretagende, og derfor maa dette som adskillige andre sunde og rentable Foretagender vente, indtil Statens økonomiske Forhold bliver saadanne, at det bliver muligt at tage denne Opgave op.“ Den Opfattelse, som den højtærede Minister her har gjort gældende, tror jeg, jeg tør forsikre Ministeren om dækker ret nøje den Opfattelse, som det Mindretal nærer, paa hvis Vegne jeg her taler. Vi er ganske enige med den højtærede Minister i Ønskeligheden af

at faa dette Broprojekt gennemført, om end vi maaske stiller os mere tvivlende overfor Rentabiliteten, end Ministeren gør det — det gør i hvert Fald jeg for mit Vedkommende; men jeg indrømmer, som jeg sagde før, at det er i høj Grad en Skønssag, og vi kan jo skønne forskelligt, efter som, jeg havde nær sagt, vort Naturel nu en Gang er. Men altsaa, det ønskelige i at faa Projektet gennemført kan vi sikkert alle enes om, og vi kan jo ogsaa se den store Behagelighed i dansk Rejseliv, som knytter sig hertil. Men det Mindretal, paa hvis Vegne jeg taler, kan paa ingen Maade se, at de økonomiske Forhold har ændret sig saa meget fra i Fjor til i Aar, at Tiden nu i Modsætning til i Fjor vilde være inde til at gaa i Gang med dette Projekt. Den højtærede Minister har da heller ikke saa meget som antydnet, hvad han bygger paa i saa Henseende.

Ser vi ud over Forholdene i Europa, som vort Lands Økonomi er saa særdeles afhængig af, ser jeg ikke, at der er noget derude, hvorudfra der kan sluttes, at nu er Opgangstiden inde, nu er Kræfterne ved at forene sig til fredeligt Fremstød, saa vi nu staar ved Begyndelsen til at komme ind i en frugtbar Opgangsperiode, der bl. a. for os Danske kunde betyde, at vi kom ind i en rig Vareudveksling med de Lande, som vi bor nærmest ved, en Vareudveksling og Omsætning, der kunde styrke vort hjemlige Næringsliv og derigennem bidrage til at give vort Samfund den økonomiske Kraft, som jeg mener, det bør og maa have, naar vi skal gaa i Gang med saa store Foretagender som det, der her er lagt for os. En saadan Opgang, en saadan Lysning ude i Horisonten ser jeg ikke, og jeg har heller ikke hørt, at nogen af de ærede foregaaende Talere har udtalt sig om, at noget saadant var i Sigte. Jeg er ganske enig i, hvad flere af de ærede Ordførere har udtalt, at det er ganske udmærket, at man selv i trange Tider kan forene sig om at løse store og vanskelige Problemer ved forenede Kræfter. Men man skal ikke spænde Buen saa højt, at den brister, for saa nytter det overhovedet ikke, at Kræfterne bliver forenet.

Vender vi os fra Forholdene udadtil til vore egne økonomiske Forhold, saa kan jeg heller ikke faa Øje paa, at Forholdene i Aar er væsentlig lysere end i Fjor. Tværtimod, der har i det forløbne Aar vist sig adskillige Svaghedstegn indenfor vort Lands Grænser. Jeg tror, det vilde komme os dyrt at staa, hvis den danske Rigsdag lod dem uænsede og mente, at vi kan fortsætte vort Arbejde indadtil, som om de over-